

„Dansteren“
 et halugentlig Ryheds- og Oplysningssblad for det danske Folk i Amerika.
 udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.
 „Dansteren“ udgives hver Tirsdag og Fredag
 pris pr. Aargang
 i de forenede Stater \$ 1.50, Udlandet \$ 2.00.
 Bladet betales i Forud.
 Bestilling, Betaling, Adressforandring og
 andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
 Blair, Neb.
 Redaktør: A. M. Andersen.
 Alle Bidrag til „Dansteren“'s Indhold:
 Meddelelser, Korrespondancer og Artikler
 af enhver Art, bedes adresseres:
 A. M. Andersen, Blair, Neb.
 Expedit at the Post Office at Blair, Neb.,
 second class matter.
 Advertising Rates made known upon
 application.

„Dansteren“
 bliver sendt til Subskribenter, indtil udtrykt
 sig Oplysning modtages at Udgifterne, og at
 Gæld er betalt, i Overensstemmelse med de
 forenede Staters Postlove.
 Naar Lærerne henpender sig til Folk, der
 anretter i Bladet, enten for at føde hos dem
 eller for at faa Oplysning om det averterede,
 behøves de altid omtale, at de faa Avertisse-
 mentet i dette Blad. Det vil være til gen-
 fribig Rytte.

Kærlighedens Ideal.
 I sidste Fredagsnummer strev
 vi lidt om Kærlighed og endte
 med et Spørgsmaal om Kærlighe-
 dens Ideal. Gædes der noget saadant
 som Kærlighedens Ideal? Gens-
 tand, som Kærlighedens Helt og
 ubetinget kan hengive sig til? Ja,
 der gør, og denne Gensstand er
 Gud. „Du skal elske Herren, din
 Gud af dit hele Hjerter, af din hele
 Sjæl, af al din Strætte og af dit
 hele Sind.“ Saadan talte Herren
 til sit Folk i den gamle Bogs Tid,
 og denne hans udtalte Billie gælder
 ogsaa overfor hans Folk i den nye
 Bogs Tid. Gud peger der paa sig
 selv som den fuldkomne Gensstand
 for vor Kærlighed, som Kærlighe-
 dens Ideal. Deresfor maa faa al
 anden Kærlighed prøves, om den er
 ægte eller ej.

Det er vel værd at mærke sig, at
 Herren saaledes træder hele vort
 Hjerter, Sjæls, Sinds og Strættes
 Kærlighed. Saadan siges der intet
 Steds i Guds Ord om Maalet eller
 Græden af vor Kærlighed til no-
 gen anden eller noget andet. Al an-
 den Kærlighed skal være med Maa-
 de.
 „Du skal elske din Næste som dig
 selv.“ Det er Maalet eller Græden
 for vor Kærlighed til Næsten.
 Det er Kærlighedens til Menne-
 sket, der befales os i disse Ord.
 Og Menneftet er stabt i Guds Bil-
 lede. Og hvad der er af Gud i
 Menneftet, i os selv og andre, det
 skal være Gensstand for vor Kærlig-
 hed. Om Gud siges det, at han
 elskede Verden saaledes, at han gav
 den sin Søn o. s. v. Det var den
 saldne Verden, Snydrene, han elskede
 saaledes, elskede til Jæfse. I
 Overensstemmelse dermed hedder
 det ogsaa, at han lader sin Sol op-
 gaa over onde og gode og lader
 regne over retfærdige og uretfærdige.
 Han elsker den saldne Verden —
 ikke saaledes, at han hengiver sig
 til den, bliver den lig eller gør efter
 dens Billie, men saaledes, at han
 virtuelig gør den godt.
 Der er Reglen givet for vor
 Kærlighed til Menneftet. Saaledes
 stude vi elske baade os selv og Næ-
 sten. Nu er det vel ikke saa lige
 en Sag med Kærlighed til Næsten,
 naar Selvtærligheden skal være
 dens Møstter. For der er jo aa-
 benbart mange Menneftet, der ikke
 elsker sig selv ret. Saa kan de jo
 heller ikke elske Næsten ret, hvad
 enten Næsten faa er Uetfælske,
 Børn, Forældte, Søstende, Slægt-
 ninge, Venner, Fremmede eller
 fjender. Men faa meget er dog
 smart og enfoldigt, at jeg og Næsten
 sættes paa lige Linie. Altsaa — de
 samme Gøder, som jeg selv ønsker
 og attraaer, maa jeg ogsaa hjer-
 telig unde Næsten. Jeg maa hjer-
 telig unde ham eller hende at leve
 med mig. Og det er slet ikke saa
 vanskeligt at finde Aendelse for
 i Livet.
 Men med Genssyn til Kærlighe-
 dens Ideal endnu særlig dette:
 Der gives intet Menneftet, som vi
 bør hengive os til med ubestemt
 Kærlighed. Altsaa bør heller intet
 Menneftet hengive sig til mig med

ubestemt Kærlighed. Jesus siger: Der-
 for nogen kommer til mig og ha-
 der ikke o. s. v., han kan ikke
 være min Discipel. Og som dem,
 der skal være Gensstand for Gud
 nævner han baade fjender, Moder,
 Hustru, Børn, Brødre, Søstere og
 vedkommendes eget Liv. Et Men-
 neste maa faa lille engang elske sig
 selv med ubestemt Kærlighed, om han
 vil være en Jesu Discipel. Og
 hans „ eget Liv “ er ogsaa her sat
 paa lige Linie med hans næste-
 skes. Der er noget hos os alle,
 den sundige Natur, de sundige Ly-
 ster og Attraaer, som hænger ved
 os, der maa haades.
 Det er let at se i mange For-
 hold. En Moder elsker sit Barn,
 men der er noget hos Barnet, dels
 onde Tilbøjeligheder — maaft til
 Uafndighed, Kærlighed, til Størhed
 — det stude hun hade, men at hun
 ikke gør det, det er Barnets Ulyk-
 te. Og det hedder, at der er Staaen-
 der ved Moderkærligheden.
 Drankereren — han elsker sig selv,
 han ønsker sig selv alt godt, men at
 han ikke har lært at hade sig selv,
 sin naturlige onde Tilbøjelighed,
 det er netop hans Ulyk-ke. Kunde
 han først lære at hade og faa
 Kraft til at hade det hos sig selv,
 der fordærver ham, faa var han
 reddet. Det er en slem Staaen-
 der hans Kærlighed, at han elsker
 sig selv udelst, uden at hade sin
 ondt Lyk-ke.

Bedrageren — det er ligesaa med
 ham. Han elsker sig selv, men den
 Tilbøjelighed, der vil ruinere ham,
 Begærigheden efter fremmed Gøds,
 den stude han hade, og gør han det
 ikke, faa kan han ikke være Jesu
 Discipel, og faa stritte den Lyk-ke,
 han taler for, ham i Ruin. Det
 vilde være hans Redning, om hans
 Kærlighed til sig selv blev parret
 med det rette Had.
 Det var kun eneste Eksempler.
 Men der er ond Lyk-ke og Tilbøj-
 elighed hos os alle, derfor er der
 ingen undtagen fra dette Had. Det
 er ligesom Kærlighedens Bægtide,
 at den haader, at den vender sig fra
 det onde, fra det, der vil volde
 en selv og andre Ulyk-ke.

Det er netop et Kendemærke paa
 Jesu Disciple, at de har lært sig
 at elske sig selv og Brø-
 drene, men ogsaa at hade baade
 sig selv og andre, hvem det faa end
 er. Der er god kristelig Logik i at
 elske fjender, og hade sig selv og
 Brødrene. Deri ligger Kærlighe-
 dens Sejtr.

Stillingen i Rusland.

Efter at Verden ved vor Tids Kom-
 munikationsmidler er bleven et
 eneste stort Naboog, da er det slet
 underligt, at mange interesserede sig
 for at følge nogenlunde med Ud-
 viklingen af Frihedstampen i Rus-
 land. Vi har dog ikke haft syn-
 derlig Lyk-ke til at gaa for videre
 end til at fortælle det vigtigste af
 hvad der medes derfra. Thi at
 spaa om Udfaldet eller Udviklingen
 Gaar er forsvundet. Hvad mange
 spaaer en Dag, det er fuldstændt
 næste. Saa langt hellere vente,
 indtil man ser, hvad der sker. Vi
 vil dog ikke nægte os selv eller vore
 Læsere den Fornøjelse at meddele
 den Del af, hvad en af vort Landts
 dagtgige Journalister, William E.
 Curtis, strev fra St. Petersburg
 selve den Dag, da Czaren udsædte
 sin Forordning om Dumaens Op-
 løsning. Han skriver:
 „Dumaen er kommen for at bli-
 ve. Tag ikke fejl af det. Rusland
 er ikke længere et Autokrati. En
 ny Epøke er begyndt. Rusland har
 endelig en konstitutionel Regering
 og et Parlament. Og det er ikke
 midlertidigt men permanent, hvad
 Bestemte end maaft spaa. Revo-
 lutioner gaar ubetvenden baglæds,
 men det er anderledes i dette Til-
 fælde. Det vilde være naturligt, hvis
 det end maa være Sandheden, faa
 har Czaren givet sine Underfaatter
 Del i Regeringens Ansvar, og han
 kan ikke tage det fra dem igen. For-
 holdet imellem Regeringens to Gre-
 ne er endnu ubestemt, meget for-
 virret, Gensstand for megen Kamp.
 Denne Omstændighed kan blive
 Grund til voldsomme Sammen-
 stød, men enhver tænkelige Mand
 indenfor de liberale Partier, de rebe-
 radikale indbefattede, behøves om
 han overhovedet beder, at Czarens
 Liv maa blive sparet, fordi alle be-

trægtter ham som den vigtigste Gat-
 ter i Situationen, og de vilere
 isobndi dem ser i hans Væfken og
 Ubefæstethed en Glatfæstet, der er
 lig Pulverne paa Jernbanevognene
 — de mildere Sammenstødene.
 Med andre Ord — Lederne mener,
 at det er meget bedre for Ruslands
 Fremtid og meget gunstigere for
 Gennemførelsen af deres Planer at
 have en svag Mand som hoved for
 Modstander end en stærk Mand,
 at hans mange Forandringer af
 Politik og Maal vil tjene dem
 langt bedre end sitvækket Mod-
 stand af en haard og bestemt Re-
 gent, som hans Fader var. Han
 har ikke nogen Statsplan (policy),
 der er afgjort eller bestemt. En
 Dag er det eet en anden Dag noget
 andet.

Denne Stiften af Holdning,
 denne Mangel paa fast, forfat og
 direkte Maal er en god Ting for
 Ruslands Fremtid, skønt det ikke
 forøger ens Agtelse for Czarens
 Mandighed og Styrkeme. Vi fender
 den gamle Grundførtning om Sam-
 menstødet af to uimodstaaelige
 Gensstande, og hvad der stete i faa
 Tilfælde. Ulykkeligvis er ingen af de
 stridende Partier i Rusland høer-
 ten uimodstaaelige eller ufælske.
 Af de to Partier er Dumaen den
 stærkeste, fordi den er den første
 Part, Angribereren, der gør ubarm-
 hertjigt Udbald imod Sædvaner,
 Traditioner Love og Prærogativer
 (Forrettheder), der er raadne og
 forfæfde og upassende for vor Tid.
 De taaler ikke megen Tryk eller
 Vægt. De er fage og beroffæfde sig
 forraadnende Tømmer i et gam-
 nelt Hus. Rusland har, for at
 bruge Marquies af Salisburgs
 vndede Udtryk, været en døende
 Nation, og der behøvedes et uventet
 Stød, som Japanernes Sejtr
 for at overbevise Folket om dette
 Faktum. Dumaen skal puste Liv i
 Ulyk-ke, stimulerer Fremstrid og Ud-
 vikling af de enorme Væfstands-
 tilde, som ligger urorte i dette det
 største af alle kejferdommer, og
 vække Muligheder, som man aldrig
 drømte om. Et nyt Bind af Rus-
 lands Historie begyndes med den
 japanse Arig, og dets Afvæfelse
 hrider meget hurtigt fremad.

Efter nogle Bemærkninger om,
 at det er lettere at kritisiere end at
 skabe, lettere at nedrive end at for-
 svare, anfører han J. R. Lonells
 Ord om Spanien, at „Justitionen
 vorer vokter og kan ikke gøres efter
 Bestilling; at de vokter ud af For-
 tiden og kan ikke fremmanes af en
 digtet Fremtid; den menneskelige
 Natur er stærkere end nogen men-
 nestelig Opfindelse Naar
 Partierne lærer, at en Ulyk-
 taalmøgtighed er værd et Bund af
 Videnskab, faa kan Spanien endelig
 regne paa Varigheden af den Ro,
 hvis Mangel har været den for-
 nemst Hindring for dets materielle
 Udvikling.“

Curtis udtaler faa sin Beundring
 af den Taalmøgtighed, Dumaen har
 vist, skønt den er bleven kaldt en
 Debatforening. Det er ikke under-
 ligt, naar Folket efter en tusen-
 aarig Taalshed faar Taleret, at dets
 Repræfentanter faa vil lægge deres
 Sigtninger for Dagen. Det er ikke
 mere end naturligt. Talen er en
 Sigtighedsøenit for den overlæste
 Hjerne lige faa vel i Rusland
 som andre Stæder. Debatere har
 ikke været saa opildnede, som man
 funde have haft Grund til at ven-
 te. De har som Regel været meget
 moderate og fornuftige. Debatere-
 ne har ikke været værre end i man-
 ge andre Parlamentter. Det væfste,
 Regeringen kunde gøre, vilde være
 at fende Dumaens Medlemmer
 hjem, faa de stude sprænges af en
 fel Del ulevrede Tøler.

Mere skal vi ikke denne Gang an-
 føre af Curtis. Regeringen har
 altsaa gjort det, som efter Kor-
 respondentens Mening er det væf-
 ste, den kunde gøre. Nu kunde det
 nok synes, som det er omtrent hen-
 der i Vejret, hvad Curtis skriver. Du-
 maens Opførtning og Hjemsendelse
 faa snart havde haft sikket ikke
 ventet. Men i det væfentlige er
 hans Betragtning nok altvef rig-
 tig. Czaren er den samme væf-
 sende Karakter som før. Han har
 nok dækket til sig, men kan ventes
 atter at væfke til Venstre. For Re-
 sten skjødte han sig jo med et
 fundgøre, at Tanken om en Na-
 tionaalforsamling langtfra var op-
 givet. Og paa flere Maader har

netop i de sidste Dage vist, at
 om han end hævder sin Evnevalde,
 faa bejler han paa samme Tid til
 Folketungen. Om det end synes,
 som Rusland ved Czarens sidste
 Handling er sat tilbage i det gamle
 Gænge, faa vil en nær Fremtid
 sikkert vise, at dette alligevel ikke
 er Tilfæfde. Folket er ved at væf-
 ne og guide Sønnen af Snyne, og
 det dykkes ikke faa let i Søvnen igen.
 Det er at haabe, at baade Czaren
 og hans Raadgivere ogsaa indfer
 dette og handler i Forhold der-
 til. Hvis ikke — faa venter Fri-
 hedsbølgen sig frem med Magt.

Provit Jenthens Prædiken

ved Jndre Missions Sommermøde.
 Vi gengiver nedenstaaende ud-
 forligere Prædiken af Stiftsprovst
 Jenthens Prædiken i Aarhus Dom-
 kirke paa Mødets første Dag efter
 Kr. Dgbl.“

Joh. Kap. 3, 14 til Enden.
 „Gud har ikke fendi sin Søn til
 Verden for at domme Verden, men
 at Verden skal blive salig ved ham“.
 (Joh. 3, 17).

„Mine Tanter om eder er Tan-
 ter til Fred og ikke til Ulyk-ke.“
 siger Herren.
 „Jeg ved dine Gænger, at du
 er høerten told eller varm; gid
 at du var told eller varm! Derfor,
 fordi du er lunten og høerten told
 eller varm, vil jeg udfpødig dig af
 min Mund.“
 Disse Tøstens Ord er ikke Dom-
 mens Ord, men Kærlighedens. De
 er Hensigten, at de skal bringe Sejtr.
 Gud har ikke taget sin Vægt af os,
 men taler netop til os gennem
 Maalet.

Der er intet, Gud daarlige kan
 lide end det luntne, det uafgjorte,
 det halve. Den gennemførte Fri-
 tanter er at befæge, men han ag-
 ter man. Den utro Husholder i
 Lignelsen var karakteristisk nok til
 at vide, hvad han vilde gøre.
 En luntne Kristien vil jeg ud-
 spø af min Mund. Der er megen
 Luntenshed isobndi os. Der er en Hu-
 manitet som luntent Vand. Der
 tales idelig om Kærlighed; men
 Sandhed og Retfærdighed tales
 der ikke om. Man vil ikke tanke
 Tanken om Døden. Man dæf-
 Graven med Blømfier.

Der er Blødgæftighed over for
 opdragelsen. Man tør ikke revle
 Børnene, skønt det hedder: „Gød,
 der elsker sin Søn, tugter ham tid-
 ligt.“
 Der er Blødgæftighed over for
 Jorbrøderne. Man tør ikke straf-
 fe dem, skønt det hedder: „Hød, som
 udføder Menneftets Blød, ved Men-
 restet skal hans Blød og udføses.“
 Man er blødgæftig i Tanken om
 Gud. Man tør ikke nævne Guds
 retfærdige Vrede. Om Kristus paa
 Korset siger man: „En blødgæftig
 Gud.“
 Der er Blødgæftighed i Menighe-
 den. Huster J Striden om, hvem der
 stude sidste i Missionsfeltets
 Styrkelse — medens Kærligheden til
 Ledningens Jæfse blev luntent?

Jndre Missions smaas Kredse
 hører mange fenne Vidnesbyrd om
 indbyrdes Kærlighed, men der kan
 ogsaa findes Vidnesbyrd om ind-
 byrdes Strid. Der kan ogsaa fin-
 des Tilfæfde, hvor man tan brø-
 der sig lidt om dem, som er uden-
 for.
 Luntent indbyrdes Kærlighed,
 luntent Kærlighed til Folket! —
 Men luntent Humanitet, luntent Kris-
 tentærlighed kommer sandelig ikke
 ind i Himmerigets Rige! —
 Men dog siger man: „Vi er rigt!“
 Se til vor! Landvæfken, vor Me-
 stersfuldsfæfse, se vore Høfffoer o. s. v.
 o. s. v.“ Det er et Sæftab til ind-
 byrdes Beundring.
 Og Menigheden siger: „Se, jeg
 er rig! Hvilket Lyk-ke eller Sæftamen-
 terne! Har vi ikke Mand at pege
 paa som Grundtvig og B. Veft?“
 Har vi ikke Væfleser over Landet?
 Hvor ofte er ikke dette Høvmod,
 selv naar det tommer under Yd-
 mygdens Stin.
 Det maa jeg sige for eget Ved-
 kommen: Der er intet, jeg har
 fæftlo end i mit eget Helligførel-
 se. „Jeg er fattig og elendig, blind og nøgen“ —
 Ja, du danske Folk! Du var

det snart. Du ved det ikke, du dan-
 ske Menighed, at du er siddet og fat-
 tig og nøgen. Ja somme Tider,
 naar du ser ud over Vantroens
 fiore Væfster i Forhold til de faa,
 der fender Livet, da gøder du. Naar
 du f. Eks. ser Menneftet famles
 i Kirkerne i denne By, glæder du
 dig maaft, men naar du tænker
 paa Mæfserne, som aldrig sætter
 deres Ven i Kirkerne, maa du da
 ikke dybt hdmgges! Men de fiore
 Tanter kommer igen.

Og du eneste Mennefte! Du,
 min troende Broder og Søfter, du
 glemmer det faa let, at „du er elend-
 ig og jammerlig og fattig og
 blind og nøgen“. Naar Gud bruger
 os til noget godt — at, hvor
 let tager vi da ikke selv Væf-
 Men dette kommer det an paa, at
 du ser det og bestandig erindrer det,
 at du er elendig og fattig, blind og
 nøgen.

Men: „Jeg raader dig“, siger Her-
 ren, „at du tøber Guld, lutret i Ji-
 den“. Guldet er et rent Hjerter. Det
 naturlige Mennefteshjerter bliver høft
 luntent. Et nyt Hjerter skal du tø-
 be af Gud! Men du har jo intet
 at tøbe med! — Jo, et sønderbrudt
 Hjerter, din Fættigdom er det. Her-
 ren tan bruge. Ut det, som er Rig-
 dom her i Verden, i Sædelseshed,
 din egen Død, din egen Gudsbrøgt
 er Fættigdom. Rom og køb, og
 Gud vil give dig et rent Hjerter.
 „Lutret i Ji- den“. Det er Frihæf-
 nes og Trængslerens Jdbrøgt.
 Men ofte gør disse Guds Børn
 luntne. Derfor: Bliv ved at handle
 med Herren. Gaa atter og atter til
 ham med dit fattige Hjerter. Til
 sidst skal du kunne soare naar Her-
 ren spørger: „Elsker du mig?“ „Ja
 Herre, ja!“

„De hvide Klæder trænger vi til;
 thi intet er glem. Hvad der stete
 for 40 Aar siden faa lidt, som hvad
 der stete i Gaar eller i Dag. Det
 sigger atfæmmen klart og aabent
 for Guds Næ. Køb „de hvide Klæ-
 der“ ved at give dine Synder.“
 Gør som Jeronimus, der sagde:
 „Tag hvad mit er, og gid mig
 hvad dit er!“ Der er en Afgift af
 vde. Det er Syndernes Betendelse.
 Det er Gud trofast og retfærdig, at han
 forlader os Synderne, og renser os
 fra al Uretfærdighed.“ (1 Joh.
 1, 9).

„Og salo dine Tjæ med Tjen-
 falbe, at du kan se“ — se Jesus,
 se og elske ham, thi det er eet. Se
 ham i hans hvide Klæder, i hans
 blodrøde Kærlighed, se ham i Him-
 lens Hellighed. Havde Herrenes hel-
 lige altid Jesus for Næ, da stude
 ingen blive udfpøgt.
 „Salven“ er den hellige Vægt. Han
 sat vilde os Væjen, vi skal vandre
 paa, at vi tan vægte det, som bejrt
 er. Den Gave at tunne det, faar
 vi gennem Kærlighed til Jesus Kris-
 tus, som det faa klart er udtrykt
 i Jitip. 1, 9-11.

Jeg raader dig! jeg raader dig!
 — at du tøber — faa bliver
 du ikke luntent, men varm. Slipper
 du dit eget, din indbyrdes Rigdom,
 og kommer til Jesus, da skal han
 gøre dig varm, ja „brændende i
 Maalet“.

Du skal ikke som de daarlige
 Jomfruer gaa nogen Steds hen for
 at hente det, ikke fare op til Him-
 len for at hente Kristus ned. Thi
 se, han faar midt isobndi os! Han
 banker paa Hjerterdøren, særlig i
 Dage som disse. I Dag er Aaa-
 dens Tid, i Dag er Gud at finde!
 Følle du dig ikke ramt af Ordet
 om Luntensheden, var det ikke foun
 et Bud fra Dommeren? Men har
 du faa ikke ogsaa hørt hans milde
 fættelige Røft, at han vil hjælpe dig
 til at seftre ved at holde Rådere
 med dig? Saa lut op for ham!
 Lut op i Dag, før det er for slide,
 før han vil udfpø dig! I Dag kan
 du blive lyttelig, i Dag kan du faa
 Fred, om du kan det i Morgen, ved
 jeg ikke. —

Du har lidt Nederlag, og der er
 mange og fiore Nederlag i vort
 Folk. Men Kristus faar for Dø-
 ren. Lad hans Evangelium blive
 sat paa Høffædet.
 Missionen skal gaa frem, Væf-
 telssens brede sig, blot vi ret vil lade
 Kristus „holde Rådere“ med os.
 Vi skal da blive hjulpen af med
 Lufensheden og Høvmodet, og Yd-
 mygdhed, Kærlighed og Sandhed skal
 faa Lov at raade.
 Da skal det hføre i Samfundene
 som i Jerusalem „et Hjerter og een

Sjæl“. Dette vil Jesus, naar vi
 famles til Missionsmøde.
 Dette er „hvad Maalet siger til
 Menighederne, hød, som har Dren,
 han hører“, han lade sig rense, lade
 sig raade.
 „Eftt ikke Verden, ikke heller de
 Ting, som er i Verden, thi Verden
 forgaar og dens Lyk-ke, men hød som
 for Guds Billie bliver til evig
 Tid“ (1. Joh. 2, 15 fig.). „Hød,
 som har Dren, hører, hvad Maalet
 siger til Menighederne!“ Amen!

**Mogle Bemærkninger
 til
 „Totalafhold og Maaelhold“
 Af Dr. J. S. Møfster.
 Af Distriktslæge Aug. Thierz.
 (Sluttet.)**

Forf. siger meget rigtigt, at den
 individuelle Modtagelighed er for-
 stellig. Ja, det er faa rigtigt, at
 det eneste rigtige for den eneste er
 og bliver Totalafhold. Jæft der er
 man sikkert „paa den rigtige Side“,
 og hvad hjælper det, at det nyde
 ikke „mærfes“? Virkningerne og man-
 gelskerne er der alligevel; og man-
 ger Mand siger i dette Øjeblik
 i en Dranfers Grav, som egentlig
 aldrig medens han levede „mærfes“
 noget videre. Jeg har set
 Menneftet i Virkeligheden gaa fra
 Ancepterne af en eneste Snyss;
 men selv mærkede de ikke noget. Det
 er jo nemlig, som Forf. ligeledes
 udmærket rigtigt fremhæver, netop
 en af Alkohols aller første Virk-
 ninger, at fiore Mærfetævnen, og der
 er intet almindeligere, end at den
 drittende selv ikke „mærfes“ noget,
 magtet alle andre i alt Fald alle
 mægterne, for længst har mærket, at
 vedkommende har drukket mere, end
 han har godt af. „Tror J. jeg er
 fuld“, siger den drukke, er jo et
 gammelt Mundheld? Det er ikke
 uafændsynligt, siger Forf., at den
 er bedst faren, som overhøvedet ikke
 vænfemæftigt noder Alkohol, men
 Bevist kan ikke siges at foreligge“.
 Det synes jeg dog det gør? Selv
 om man vilde se bort fra Forf.'s
 Kraepelin's og talrige andre sam-
 vittighedsfulde Fortøres Under-
 søgelfer, der jo dog tydelig not vi-
 ser, at selv minimale Døfer virker
 stadeligt, forekommer det mig dog,
 at praktiske Erfaringer, lige fra
 Polarekspeditioner til det alm. dag-
 lige Liv, mer end indeligvis viser os
 det samme, at Alkohol som Drit
 slader altid. Den daglige Erfaring
 har om ikke bevist, faa dog vist
 det forlangit, ja lige fra Noahs
 Dage, og denne uendelig sørgelige
 daglige Erfaring har slabt, frem-
 tungnet Afholdsbekæmpelsen, og Vi-
 denstaben har fenerer bevist det sam-
 me og udredt hvad, hvorfor, hvor-
 ledes o. s. v. o. s. v. Hvor stærkes-
 svangret er ikke „det første Glas“
 bleve for Millioner og vil fremde-
 lede blive det for Millioner! „Jøv-
 rigt udtaler Bøct ogfaa, at der
 ikke er nogen som helst Grund til
 at tro, at Alkohol, selv ved me-
 get moderat Brug, udfører nogen
 speciel gavnlig eller nyttig Wirk-
 ning hos funde“ skriver Forf. Men
 naar nu dette faar fast, og det faar
 endnu fastere, at Alkohol for Mil-
 lioner og atter Millioner af Men-
 neftet har en ganske overordentlig
 fættig og stadelig, ja fættist og
 praktist alt ødelæggende og ofte
 dræbende Wirkning — og det kan
 jo ikke nytte at nægte det — hør-
 for i al Verden da bruge og be-
 nytte, fa blot taale dette Stoff i sit
 Legeme, i Samfundet, i Verden
 overhøvedet, hvis man paa nogen
 Maae kan blive af med det? Eller
 lad det i alt Fald komme paa sin
 rette Plads og Høbe i Giftkabet?
 Alle andre Stoffe, som tan har
 stadelige Wirkninger, søger man
 dog at blive kvit og de, der har
 noget af hvørt, spærker man inde
 der. Hvorfor da gøre en Udtægelse
 se med dette, hvis hderst problema-
 tisk gavnlige Wirkninger faar i et
 færende Misforhold til de notørist
 stadelige og fættige Forf. paavifer
 gentagende, at de tilfyneladende
 gavnlige eller behagelige Wirk-
 ninger tan er et Bedrag, og det san-
 delig et af de aller fættigste Bed-
 drag, et Mennefte kan blive Gen-
 stand for. Hvilken Redfættelse af
 Menneftshedsens fiuffte og fiuffte
 Værfættkraft og Væner overhøvedet,
 behøver ikke de c. 10 Milliarder, der
 aarlige udgives til Alkohol paa Jor-
 den? En daarlige Forretning. Høft-